

Výber poézie z roku 2016

Mária Nováková

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
Mária Nováková	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2017)	010001

O knihe

Nikdy sme sa nemali tak dobre, ako sa máme teraz. Ľudia masovo neumierajú na tie najjednoduchšie choroby, obchody sú plné jedla či oblečenia a spoločnosť sa dokáže postarať aj o tých, ktorí sa nedokážu postarať sami o seba. Napriek tomu tu máme neustále vojny, často aj v krajinách, ktoré od nás vôbec nie sú vzdialené. Tam, kde by sa mohlo pestovať umenie, sa pestuje nenávisť. A tam, kde treba kriticky myslieť, nás niekto učí slepo poslúchať.

A poézia? Kto chce, ten ju číta. Ideálne aj píše. Mária Nováková napísala štyri zbierky básní a to nie len vtedy, keď ju trápila Samota. Niekedy je potrebné vstať a nahlas zakričať Neverím. Overiť si fakty. Priniesť iný uhol pohľadu. Alebo ružové okuliare pre toho, kto vidí všetko len v odtieňoch tej najčernejšej čiernej. Netreba sa čudovať, že niekedy Len páska cez ústa pozná moje prosím. Alebo vaše. Čo si vlastne praje človek, ktorý má všetko? A čo človek, ktorý o všetko prišiel a nemá vôbec nič? Jedine otázku. Ak práve ak...

Autorka taktiež dostala možnosť pridať jednu báseň z každej svojej zbierky. Vybrané básne:

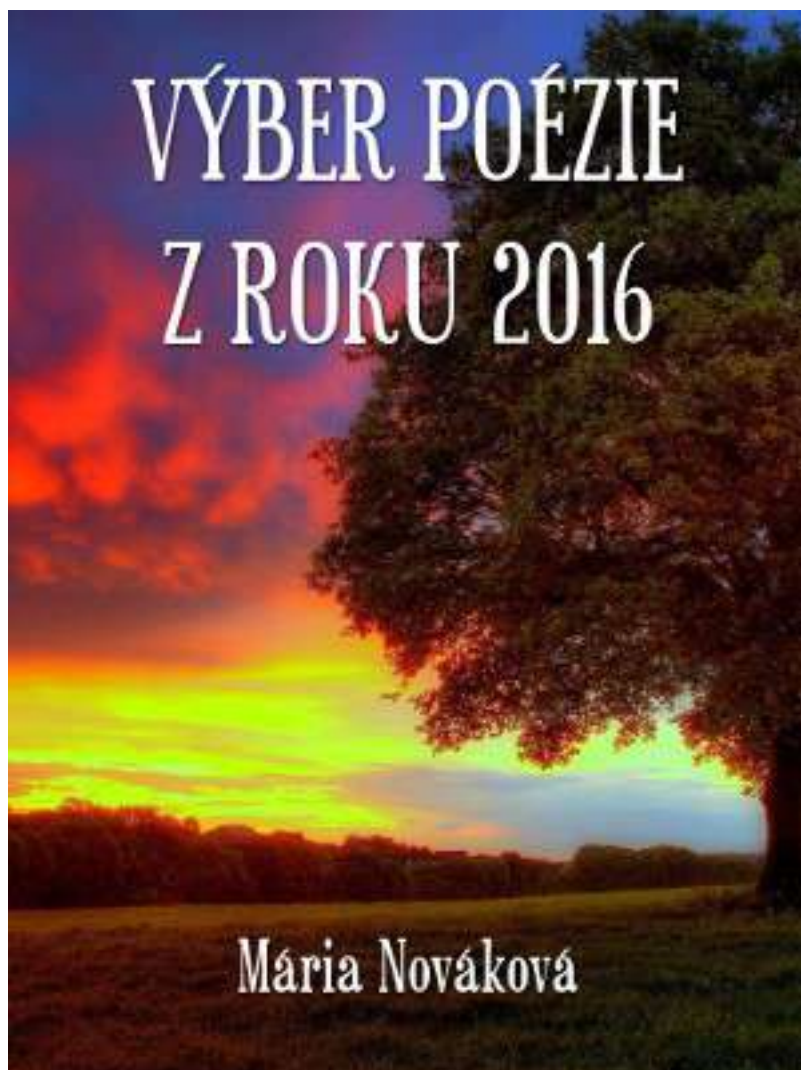
- Slovenská (Samota)
- Neverím (Neverím)
- Len páska cez ústa pozná moje prosím (Len páska cez ústa pozná moje prosím)
- Ak práve ak (Ak práve ak)

Pod'akovanie

Niekedy je náročné napísať prvé meno, komu poďakovať. Rodine? Priateľom? Dobrým ľuďom, ktorých stretnete len tak na ulici? Nie sme sami. Skoro nikdy. A keď sme, tak sa o to viac môžeme tešiť na ľudí, s ktorými sa znovu stretneme. Ďakujem všetkým a za všetko, vrátane toho, že môže niekto poďakovať mne. Často aj za to, že som. Sme ľudia a ja ďakujem každému, kto je zvonka i zvnútra človekom. Aj všetkým, ktorí vybrali to najlepšie z mojich básničiek pre každého, kto si ich chce prečítať.

Mária Nováková

- Lily Alexová
- Martina Grmanová
- Katka Gondolová
- Anna Hanková
- Barbora Hanková
- Peter Hoferek
- Stanislav Hoferek
- Renáta Pankiewicz
- Lýdia Pompová
- Nikola Pompová

Obsah

Výber poézie z roku 2016.....	1	Len páska cez ústa pozná moje prosím.....	19
O knihe.....	2	Maratón dotykov.....	20
Pod'akovanie.....	4	Nadávaš na všetko.....	21
Obsah.....	5	Nedýcham nadarmo.....	22
Ak práve ak.....	6	Nemôžem ďalej.....	23
Biely deň pre čierne duše.....	7	Neverím.....	24
Byť iným človekom.....	8	Ostrov nikoho.....	25
Definícia.....	9	Panta rhei.....	26
Depresívna súčasnosť.....	10	Plavba po mori.....	27
Diaľnica cez lúku plnú kvetov.....	11	Rovnica.....	28
Dni.....	12	Samota.....	29
Eurové bábiky.....	13	Slovenská.....	30
Extrémisti.....	14	To najľahšie.....	31
Historika o histórií.....	15	Večerný dážď.....	32
Hlava vo veršoch.....	16	Všetko je naopak.....	33
Holokaust v našich hlavách.....	17	Výhybka od ľudskosti.....	34
Inou optikou.....	18		

Ak práve ak...

Ak je ľudské podať ruku,
potom rada podám obidve,
nevadí, že budem za suku,
pre toho, kto nerozumie.

Ak je správne držať ústa,
naraziť stále na hubu,
tak to nejako skúsím ustáť,
keď mi po krku podupú.

Ak je treba chváliť diablov,
tak pochválim anjela,
za to, že na prestieradlo,
toho nechce priveľa.

Ak je pravé rozhodnutie,
tak sa vydám doľava,
možno to dopadne smutne,
čo na to povie duša boľavá?

Ak je všetko na poriadku,
tak poriadok za nič nestojí,
všetko je iba na obhliadku,
a my sme v bielom netvori.

Pochádza zo zbierky *Ak práve ak* (2016)

Biely deň pre čierne duše

Biely deň pre čierne duše,
nenávisť na tanieri,
lebo tebe srdce lepšie tlčie?
Keď vieš kam namieriť?

Nepotrebujem tvoje pocity,
keď city si nechal vo vetre,
kto je iný, má byť zbitý?
Kto po ňom stopy zametie?

Nepoznám od teba prepáč,
na to si ešte nedospel,
ty nechceš mať oči pre plač,
označíš ma na odstrel?

Nadávaš denne na židov,
aj keď si žiadnych nestretol,
kedy mal tvoj mozog výlov,
je obeťou nových náletov?

Aj ja viem ukazovať prstom,
ale mám dôvod to nerobiť,
je to pre teba silné sústo?
Alebo to nevieš pochopiť?

Pochádza zo zbierky Len páska cez oči pozná moje prosím (2016)

Byť iným človekom

Nechráni, má plné gate,
vo vreckách dve dýky,
myslenie má na špagáte,
s mozgom žiadne prieniky.

Dohody sa všetky rušia,
čierne na bielom ohnedne,
darmo udierať do vankúša,
keď bude na tom život biedne.

Nasleduje výlov ľudskosti,
ako v lete na sánkach,
nejde to? Tak to nazlostí,
hľadá rovník v Polárkach.

Ľudia odsúdia zbabelosť,
nič to, im nepatrí svet,
do hĺbky, až celkom na kosť,
kto bude komu rozumieť?

Niekedy netreba veľké činy,
prepnúť hlavu z OFF na ON,
dať nenávisti prázdniny,
byť na chvíľu iným človekom.

Pochádza zo zbierky Samota (2016)

Definícia

Láska je stav bez tiaže,
ktorý funguje aj na Zemi,
rada nenávisť zakáže,
hovorí o nej nemí.

Pomaly sa ponáhľajú,
nech mešká posledný vlak,
vtáčatá, ktoré nepoznajú,
z výšky a neznáma strach.

Láska je slovo v križovke,
bláznovstvo mladých na päť,
pomôcky netreba, všetko OK,
cestu k druhému vieš naspamäť.

Raz sa nezmestíme do tabuliek,
prestanú platiť sily dostredivé,
na to možno nenájdeme liek,
ani keď potrápime bunky sivé.

Neurologicko chemické procesy,
vďaka nim nervy občas v pokoji,
alebo v búrke, keď tu nie si,
chémiá, ktorá srdce zahojí.

Pochádza zo zbierky Samota (2016)

Depresívna súčasnosť

Pozerám sa z rána na holuby,
usilovne skúmajú majú špaky,
homo debilis, človek hlúpy,
malé srdce a veľké mindráky.

Nemám na hlave okná do duše,
len oči smutné a červené,
pasívne, tiché, ako od hrdze,
každým dňom viac sú zhrozené.

Machuľa v zrkadle, spomienky odišli,
už som veľká, zodpovedná a zrelá,
hlúpejšia od osla, bojím sa myši,
cítim sa ako bez nástrojov kapela.

Raz budem iná, hovorím zo zvyku,
iný zvyk mi vkladá nikotín do žíl,
idem k môjmu vlastnému pomníku,
aby ten zvyšok môjho ja ožil?

Len ja a Che Guevara na tričku,
všetky dnešky idú na zajtra,
ani malíček nemám v malíčku,
som v sedme. Tá zbytočná karta.

Pochádza zo zbierky Samota (2016)

Diaľnica cez lúku plnú kvetov

Rozliate sny,
čierny asfalt,
len ty. A my.
Život a kat.

Staviaš cesty,
cez kvetiny,
kompas presný,
cez naše viny.

Diaľnica je,
dokončená,
náhliť sa smie,
žiadna zmena.

Žiadny úsmev,
bez priateľov,
znovu blúznim,
len hlad. A lov.

Ja dnes nespím,
nežijem, vážne nie,
olovnatý benzín,
mi vonia ako ľalie.

Pochádza zo zbierky Len páska cez oči pozná moje prosím (2016)

Dni

Sú dni, keď sama vláčim stoly,
nikto sa ma na chrbát nepýta,
pomocné ruky? Je tu, niektorý?
Koho odtiahnem od koryta?

Dni schované v uzavrení,
za oknom mi kýva Beznádej,
ani tá neverí, že sa zmením,
mám sa vlastne? Je mi hej?

Ak si sama poradím so svetom,
všetko sa mi zdá zbytočné,
sama zajedám pôst mäsom,
mám titul, strašidlo polnočné.

Cítim sa byť vládkyňou stien,
tých štyroch, okolo mojej hlavy,
kráľovná všetkého čo smiem,
takže nič. To mi nevadí.

Opakujem po starých rodičoch,
ako som anjel z modrého nebíčka,
bez krídel a v duši mám blok,
som sama. A pred sebou maličká.

Pochádza zo zbierky Samota (2016)

Eurové bábiky

Pozerám sa na bábiky,
ktoré si nemôžem dovoliť,
na baterky či do električky,
nech dookola niečo hovorí.

Žiadne myšlienky o láske,
načo, to sa dnes nepredáva,
skôr prázdno v novej maske,
ktorá verzia dobre obstála?

Láska sa dnes ráta na eurá,
začína niekde pri stovkách,
hlavne nech kurz nenabúra,
v zatočených bankovkách.

Eurá bez dvoch centov,
teda bez teba a mňa,
neprešiel limit, zmeň to!
Inak nemáš prístup do sna.

Bábiky ostro pozerajú na mňa,
nechápu, čo to znovu chcem,
a ja odchádzam, stará dáma,
myslieť si svoje ešte smiem?

Pochádza zo zbierky Samota (2016)

Extrémisti

Pochodujú extrémisti
po ďalekej Bratislave,
o nič iní, takí istí,
nemajú to OK v hlave.

Zdvihnuté pravice,
to pozdrav temnoty,
žiadny bozk na líce,
srdcia bez dobroty.

Aj ja viem páliť vlajky,
náš svet to ale nezlepší.
Budú ich plné vlaky?
Koho to vlastne poteší?

Netúžim po domobrane,
chcem obranu pred tuposťou!
Jeden blbý, vrana k vrane.
Poznáš fašistov s ľudskosťou?

Boja sa vplyvu inej viery,
baseballka miesto občianskej.
Zlo ničí zlo, kto v to verí?
Boja sa túžby... po láske.

Pochádza zo zbierky Len páska cez oči pozná moje prosím (2016)

Historka o histórií

Dnes nespím, len spomínam,
na ráno večné, tak nekonečné,
tvoj svet ma láka... i omína,
hryzieš ma ako v tráve kliešte.

V deň, keď slnko nevedelo vstať,
a keď aj hrialo, tak veľmi málo,
netrápil ma pocit, že svet je hra,
na koniec nemyslíme s pochvalou.

Porušil si zákony džungle i fyziky,
vraj pre mňa a moje pekné oči,
vedel si mi opísať všetky pôžitky,
necítila som sa byť v tomto storočí.

Ty poznáš všetky otázky sfingy,
a čakáš, že ťa vo všetkom podržím,
tebe snehule a mne balerínky,
do púšte. Ktorej, to netuším.

História zobrala so sebou tvoje meno,
dotkla sa tvojich dávnych slov a dotykov,
preto stojím, sedím a utekám nemo,
tam, kde sme chovali lúčnych koníkov.

Pochádza zo zbierky Ak práve ak (2016)

Hlava vo veršoch

Mám hlavu vo veršoch,
srdce pláva v kalendári,
bolí ma bolesť nôh,
aj to, že svet je malý.

Hľadám krásne metafory,
tričko od snov spotené,
klopem Diablovi, či otvorí,
dúfam, že si spomenie.

Keď padali maličké hviezdy,
našej malej predstavivosti,
hľadáme zámená v piesni,
ja tie moje, ktoré zas ty?

Zrazu hlava v kalendári,
pre verše mi srdce netlčie,
odišiel večný hlad uznání,
ostávajú len myšlienky vlčie.

Mám prázdno medzi riadkami,
modlím sa k prázdnote mysle,
viem, že si tam niekde schovaný,
kedysi dávno si ty na mňa myslel.

Pochádza zo zbierky Samota (2016)

Holokaust v našich hlavách

Tí, čo sa smejú z holokaustu,
majú svoje vlastné utrpenie,
ničia si na ľudskosti chrastu,
nenávisť ich dozadu ženie.

Smejú sa na vychudnutých,
ako vyzerajú pre nich smiešne,
v tábore na smrť neobutých,
ľudia strácajú ľudskosť, večne.

Rozprávka o ježibabe v peci,
nie je nástroj na očistu sveta,
cítia sa múdrejší než vedci,
lebo pravda má byť zakrytá?

Je ľahké prikázať hviezdy,
pre tých schovaných za kríž,
ani na to, že čert nespí,
akú nadradenosť vymyslíš?

Blahobyť nepriniesol žiadny Hitler,
nepozná ho nacista vypatlaný,
rozum a srdce nezlepší výstrel,
iba podanie ruky pred svitaním.

Pochádza zo zbierky Ak práve ak (2016)

Inou optikou

Neviem mať dve tváre,
a už vôbec nie desať,
zľava nepoviem nič pravé,
tomu, koho chcem vešať.

Nebudem dojímať k slzám,
ani plakať na objednávku,
som aká som, niekedy drzá,
nemám talent na pretváрку.

Nedokážem kúpiť priateľstvo,
ani lásku nezískam cez šeky,
prekonám to, čo je na skok,
ale nepreplávam veľké rieky.

Neočakávaj odo mňa nemožné,
sama neviem, čo všetko splním,
aj v noci som ako po nočnej,
ale aj vtedy po niečom túžim.

Asi mám veľmi odlišnú optiku,
mám iné zaostrenie na každého,
plačem a kričím, aj keď potichu,
s jednou tvárou, ale z viac brehov.

Pochádza zo zbierky Neverím (2016)

Len páska cez ústa pozná moje prosím

Len páska cez ústa pozná moje prosím,
nemám komu povedať ďakujem,
pred vlastným tieňom sa vozím,
smútok, len to si dnes sľubujem.

Nazerám na dni, ktoré možno neprídu,
krájajú smutný život na podkovy,
pre šťastie, ktoré musí pominúť,
čakať na princa, ktorý (sa) neotvorí.

Mám oceľovú guľu na jazyku,
myšlienky bolia, aj keď idú spať,
túžim po teple po chladnom dotyku,
jesenné listy sa chcú so mnou hrať.

Schovávačka medzi životmi,
méta, na ktorej nie je adresa,
opustená aj medzi otrokmi,
tipujem, ktorým smerom sú nebesá.

Kričím do vetra meno vlastnej mamy,
vrásky mat' ešte nikdy nestihla,
mám pásku aj medzi spomienkami,
moje prosím je v kope sena ihla.

Pochádza zo zbierky *Len páska cez oči pozná moje prosím* (2016)

Maratón dotykov

Len jeden maličký dotyk,
jedno krásne pobláznenie,
za odmenu, dobrý bodík,
ktorý nás ku sebe ženie.

Vysnívaná blízkosť citov,
náruč, ktorá počká rada,
láska pospájaná niťou,
milá, vôbec sa neháda.

Niekedy nám stačí málo,
jediný kúsok skladačky,
chceme vedieť, čo ostalo,
aké nás čakajú prekážky.

Kto nemá nič, iba nulu,
praje si aspoň máličko,
dostane to, tak chce druhú,
šancu, pusku, ruku na tričko.

Poznám dotyky vzdialené,
maratón za krátke objatie,
podniknúť ho, prispieť k zmene?
Alebo sú túžby človeka prekliate?

Pochádza zo zbierky Neverím (2016)

Nadávaš na všetko

Nadávaš na peklo,
tak mrzneš v nebi.
Si tam sám, celkom,
studený a bledý.

Nadávaš na nebo,
vraj chceš byť v raji,
prečo? Znovu lebo?
Tak sa to nepodarí.

Nadávaš na raj,
pre ťažký prístup,
ešte sa hádaj,
pre realitu prísnu.

Nadávaš na realitu,
vraj nerozumie snom,
lásku mení na použitú,
miesto slávikov je hrom.

Nadávaš na sny,
ako sa zle snívajú,
nenadávaj. Zhasni.
Nájdeš vrbu bútl'avú?

Pochádza zo zbierky Neverím (2016)

Nedýcham nadarmo

Nedýcham nadarmo,
lož, ktorá už nebolí,
poznám ju, dávno,
vo voňavom údolí.

Kde všetci majú dosť,
tých všetkých okolo,
nenávisť, koža a kosť,
vraj to dávno nebolo.

Závidíme nos medzi očami,
pretože tak to už má byť,
nenávidieť, čo je s nami,
a čo nie je, nechať hniť.

Klameme básne o láske,
recitujeme myšlienky iného,
sme tu stále v inej maske,
poddaní kráľa hlúpeho.

Denne sľubujeme nemožné,
aby sme sa neznemožnili,
môžeme žiť inak? Nemôžeme!
Ešte sme sa nezobudili.

Pochádza zo zbierky *Len páska cez oči pozná moje prosím* (2016)

Nemôžem ďalej

Nemôžem ďalej,
aj keď je vôľa,
svet v skrini malej,
u krásy a netvora.

Kľúčová dierka je svetlo,
všetko ostatné je tma,
ľahko ma to do nej zmietlo,
som pred svetom ukrytá.

Vidím kabáty na zimu,
som v nich celá spotená,
skrytá, ako pod perinu,
bez lásky a bez vena.

Nemôžem sa ďalej skrývať,
mám vôľu na dva životy,
som stratená, trochu divá,
nevidím cieľ, len ploty.

Mám zamknuté svoje sny,
zlaté kľúče zmäkli únavou,
mám život, krutý a prísny,
bijem sa s dušou boľavou.

Pochádza zo zbierky Len páska cez oči pozná moje prosím (2016)

Neverím

Neverím, že lajky liečia rakovinu,
ani na to, že nás strážia anjeli,
modlitba mi nezaženie slinu,
spoznávať svet, trochu sa posmeliť.

Rada dostanem slzy pod koberec,
aj keď viem, že tam nebudú naveky,
neverím sama sebe, nie som herec,
prepáč, nie si mi blízky, ale ďaleký.

Neverím, že môj hlas bude vypočutý,
na lístočku vytiahnem číslo milión,
nebudem počúvať, či je niekto hluchý,
radšej ako po vieru pôjdem na pivo.

Neverím, že sme pod ochrannou rukou,
v správach je smrtí viac, ako sa čakalo,
máme tu prehrávať s realitou krutou,
ďakovať Bohu za to? Tak za málo.

Nechcem neistú vstupenku do neba,
mám plniť príkazy a prísny zákaz žiť,
pretože John Doe povedal, že netreba,
najvyšší čas zo seba ťarchu viery zmyť.

Pochádza zo zbierky Neverím (2016)

Ostrovny nikoho

Myslím na ostrovny nikoho,
kde nikto nie je sám,
a predsa všetci, čo z toho,
sama tam stále prilietam.

Cítim tam bozky nenávisti,
plač ľudí čo plakať nevedia,
aj on je však stále taký istý,
tona lží na posteli z páperia.

Nikdy nie je krásna obloha,
vždy sa mračí na nás dážď,
zahalí ma len pravda holá,
plávať musí vedieť každý z nás.

Nevážim svoje sny a fantázie,
nemám odvahu hľadať odvahu,
viem a cítim, že tu niečo hnije,
sme deti púšte, čakáme na vlahu.

Dnes pršia ilúzie, uhýbam sa ťažko,
pripíjam na utopenie v hádkach,
keď boli sme pre druhého hračkou,
boli sme len ty, len ja a náš strach.

Pochádza zo zbierky Neverím (2016)

Panta rhei

Plačem, keď mám chuť plakať,
vravel si, že budem mať chuť žiť,
ale to bude skôr štrikovať straka,
ako ty nájdeš tú správnu niť.

Vravel si, že všetko bude iné,
stále tým istým tónom, dokola,
slová sa hovoria a čas plynie,
panta rhei, po našom potvora.

Čakám na darček na narodeniny,
po rokoch ešte stále neprišiel,
možno zablúdil, alebo z koho viny?
Prajem si nebyť jednou z hier.

Hra na lásku, na úctu a dôveru,
nevidím to u teba, len v slovníku,
v slovníku cudzích slov na sekeru,
jedna pusa ročne, na účet podniku.

Čas plynie a večne ponáhl'a sa,
prizerá sa na tvoju pomalosť,
z hlineného prasiatka je prasa,
a výsledok? Pravá koža a zlosť.

Pochádza zo zbierky Ak práve ak (2016)

Plavba po mori

Život je ako plavba po mori,
očakávať pokoj a príde búrka,
aj tvoja loď v prístave postojí,
neraz na teba opravár žmurká.

Žiadna loď nebola postavená,
na to, aby bola v prístave,
potrebuje dýchať, ako žena,
vychutnávať si všetko nestále.

Niekedy treba plávať po vetre,
nechať život plynúť v pokoji,
akceptovať, čo je posvätné,
ale aj ukázať, kto sa nebojí.

Každá vlna je dobrodružstvo,
na jej konci býva vzrušenie,
ten, kto nechce takéto sústo,
dôvod žiť od seba odoženie.

Aj dnes sa plavím vo vodách,
ktoré nikto nedal do mapy,
blúdim v kruhu, zas a znova,
nevadí mi, že je prekliaty.

Pochádza zo zbierky Neverím (2016)

Rovnica

Nič nemením, čakám zmenu,
určíte sa ku mne raz dostaví,
keď tému ťažkú, olovenú,
natlačím do prázdnej hlavy.

Budem dúfať, že bude pekne,
aj keď predpoveď hlási dážď,
v tom daždi ma láska stretne,
alebo pribudne ďalšia z vražd?

Počkám v rohu miestnosti,
či sa zmení na guľatú,
prídem o roh, to ma zlostí,
aspoň tú mám dopriatu.

Možno budem chybné číslo,
premenná, ktorá sa nemení,
beriem vankúš, ak by hrýzlo,
svedomie ukryté v remeni.

Možno bude Slnko modré,
obloha z fialovej machule,
boháča nechám, nech si žobre,
možno mi svoju palicu daruje.

Pochádza zo zbierky Ak práve ak (2016)

Samota

Kŕmim samotu slzami človeka,
márne hľadám ostrov v oceáne,
ostáva len moja túžba odveká,
pochopiť, čo nám bolo dané.

Zatváram bráničku len za sebou,
jeden pohár postačí dokonale,
aby sa sny neukryli pod posteľou,
aj tie, ktoré sú ako pravda nahé.

Samota nie je len o slovenčine,
viac ako jednotné a množné čísla,
všetko krásne, čo býva na vine,
problémy, do ktorých by som išla.

Aj dnes vyhrala ďalšiu veľkú bitku,
o ovládač od zbytkov samej seba,
komu dať bozk? Kvetu? Nábytku?
Samota býva silná a neposedná.

Bábiky zízajú na tie isté slzy,
už ich ani nehádzem za posteľ,
dlhý zoznam, čo je zlé a čo mrzí,
rýchlo utiekol dôvod na úsmev.

Pochádza zo zbierky Samota (2016)

Slovenská

Všetci stále nadávajú,
že sú všetci rovnakí,
akú potom šancu majú,
skĺznuť z blata do mláky?

Závidíme si aj klamstvo,
kto dnes viac zabudol žiť,
povieme aj pravdu, za sto,
nech sa na to dá pripíť.

Nevieme podávať ruky,
ružové okuliare zmizli,
ku svetu sme radi hluchí,
svet, v ktorom sa nemyslí.

Bojujeme za rýchly net,
čo nás je po čistej vode,
stále všetko chceme hneď,
čo nás vlastne po slobode?

Zakývame si vlajočkami,
zdvihneme svoje pivo hore,
srdce nemáme, čo už s nami,
sami pred sebou na pozore.

Pochádza zo zbierky Samota (2016)

To najľahšie

Je ľahké odpáliť bombu,
tam, kde je najviac ľudí,
nech živí o život žobrú,
za to, že niekto zablúdil.

Je ľahké zablúdiť v svete,
stratený hľadá nepriateľa,
alebo naopak? Odpoviete?
Držíme si strach od tela?

Je ľahké zariadiť nech krv tečie,
zobrať spravodlivosť do rúk,
žiadne váhy a žiadne meče,
samopal značkuje slepú púť.

Je ľahké spoznávať paniku,
premeniť poriadok na chaos,
byť hluchý a celkom potichu,
keď niekto mieri na nos.

Je ľahké byť na chvíľu v telke,
aj keď nejde o hrdinstvo,
dosiahne sa... také veľké...
koľko chýb za hodinu? sto?

Pochádza zo zbierky Len páska cez oči pozná moje prosím (2016)

Večerný dážď

Pozerám sa na kvapky,
ako si tečú po okne,
nechávajú svoje labky,
vytvárajú dielo spoločné.

Jedna ide za druhou,
tak sa to viacej oplatí,
rozmýšľajú nad dúhou,
tancujú spolu v objatí.

Je ľahké rozbiť okno,
ah chcete počuť dážď,
zafarbiť škvrnou ropnou,
alebo krvou z vražd.

Žiadna krv nebude,
stačia mi slzy daždivé,
sama so sebou na súde,
spokojná, že som nažive.

Z cely uvidím slobodu,
za ňou večerný dážď,
poznám krajinu pôvodu,
raz zistíš, čo znamenáš.

Pochádza zo zbierky Neverím (2016)

Všetko je naopak

Je ťažké milovať,
tak sa nenávidíme.
Každý deň, odznova,
kde sú cesty? V Ríme?

Zakážeme každú trávu,
nech padáme na betón,
k tomu päť i hlavu,
proti sebe dáme veto.

Prečo vlastne? Kto to vie?
Kto prehovorí o zmysle,
tom životnom, v dobrom sne,
skôr, ako nás vystrie?

Hľadáme lásku mimo realitu,
ale vidíme len krv a skazu,
na striebornom plátne, dobitú,
bohyňu lásky práve mažú.

Nevieme, či to niečo zmení,
aj tak má ruky a krídla zlomené,
pre koho máme ľúbiť? pre tých,
ktorí sa smejú na ramene?

Pochádza zo zbierky Ak práve ak (2016)

Výhybka od ľudskosti

Modlíš sa k portrétu zlého muža,
lebo on vie, čo je dobré pre neho,
nie pre teba, ale aj tak skúšaš,
dotknúť sa žezla, i keď prázdneho.

Je ľahké, ukazovať na iných,
lebo máš zvyk schytať pohľady,
dnes nevšímaš si svoje chyby,
radšej znovu portrét pohľadiš.

Túžiš po večnej spravodlivosti,
pozabíjať tých z druhej strany,
pre iný smer chrbtovej kosti,
kto bol naozaj z neba zoslaný?

Budeš bojovať za svoj idol,
lebo ten je správny, neomylný,
priateľom nadávaš do Židov,
načo význam? Ty si silný.

Zrazu sú priatelia ďaleko,
tvoj idol išiel spať nad ránom,
pravda je niekedy za riekou,
plávaš proti prúdu. A s balvanom.

Pochádza zo zbierky Ak práve ak (2016)